

„Rozvesel se, duše v těle, vroucí oběť obětuj, nikdo z ruky Stvořitele, nevyrve ti podíl tvůj.“

Píseň z 19. století inspirovaná textem Žalmu 91

Milí bratři a sestry,

dovoluji si opět na přelomu starého a nového roku oslovit vás všechny, kteří jste součástí našeho sboru. Z hlediska věčnosti změna občanského roku není ničím důležitým, pro nás na této zemi je to ale příležitost hodnotit, vzpomínat i podívat se kupředu.

Minulý rok jsem připomínal některé významné události sborového života. I v roce 2025 jsme ve sboru zažili významné a radostné věci. Třeba podzimní kurz Alfa měl zatím nejvíce hostů v dějinách sboru. Za které události chcete být Bohu speciálně vděční, nechám tentokrát na vás a na vaši paměť. Podívám se více do minulosti a více do budoucnosti.

V záhlaví dopisu je text písně, který jsem zpíval jako dítě ve sboru ČCE. Ve zmenšujícím se sboru, který odepsal i tehdejší komunistický režim. A z tohoto sboru, kde účast na shromážděních byla pod dvacet účastníků jsme mohli vyrůst ve sbor, který má přes pět set dospělých členů, několik set mládežníků a dětí, součet účasti na regionálních shromážděních překročil čtyři stovky. Sbor, který vyslal několik dlouhodobých misionářů, mnoho krátkodobých, z něhož vyšli lidé sloužící na různých místech a v různých církvích naší země. Bůh má moc nechat vyrůst to, co vypadá, že už zahyne. Hledá úrodnou půdu, do které zaseté semeno přinese co největší úrodu. Koncem sedmdesátých let minulého století jí našel v srdcích lidí v tom malém sborečku v Praze 7. Více než čtyřicet let ji nachází v srdcích mnohých z vás. Jsem mu za to vděčný a mám naději, že ji v našich srdcích nalezne i v roce 2026.

Mnozí z nás, kteří jsme byli v sedmdesátých letech dětmi nebo mládežníky a kteří jsme se v devadesátých a pozdějších letech ujímali vedení sboru, dosáhli seniorského věku, nebo se mu blíží. Osobně očekávám, že Pán Ježíš přijde brzy – to mne ale nevede k pasivitě ohledně budoucnosti. Protože spolu s ostatními vedoucími vyhlížím další růst sboru a předání vedení další generaci, začali jsme v předstihu budovat strukturu schopnou vést sbor k dalšímu růstu. Chceme zachovat hodnoty a posunout se ve formách. Začali jsme pracovat na vzniku týmů, které nazýváme pilíři, a o kterých jste byli průběžně informováni. Minulý rok byl prvním rokem jejich fungování a tento má být druhým, kdy chceme, aby pilíře začaly fungovat plně, aby převzaly část mé služby, připravily podmínky jejího postupného předání a rozvíjely věci nové nebo ty, na které dosud nebyla kapacita. V roce 2027 vyhodnotíme, co se podařilo a kde je třeba provést další změny. Celý proces změny by tedy měl trvat minimálně tři a maximálně pět let. Průběžně nastupují a budou nastupovat noví vedoucí a postupně dochází a bude docházet ke změnám ve vedení některých regionů a celého sboru. Nikdo ze starších vedoucích se nikam neztrácí. Já i ostatní budeme Bohu sloužit do té doby, dokud nás na

této zemi ponechá. A pokud nepřijde Ježíš brzy, budeme mu sloužit ještě mnoho let, i když v jiných pozicích.

Dívám se s nadějí nejen do roku 2026, ale i do dalších let. Nemusí být jednoduchá. Bojujeme jako jednotlivci i jako celý sbor o věrnost Pánu. O věrnost Božímu slovu. Není samozřejmé, že centrem našeho osobního a sborového života bude Bůh a nikoli člověk resp. naše přání nebo modla Bohu se podobající. Protože nepochybuji, že Bůh je na naší straně, mám naději, že obstojíme. Otázka nestojí, zda Bůh je s námi, protože On s námi je, ale zda my budeme s Ním.

Je spousta věcí, o kterých by se dalo psát, ale nechci vás zahltit množstvím slov.

Končím vděčností Bohu za jeho lásku, trpělivost a péči o nás a také vděčností za každého z vás, kdo v našem sboru Pána věrně následujete a podílíte se na jeho životě. Kéž i v příštím roce hledáte na prvním místě Boží království a jeho spravedlnost.

Pro začínající rok vám přeji Boží požehnání, jistotu jeho blízkosti, odvahu Ježíše následovat kamkoli půjde a blízké lidi, kteří se s vámi budou ochotni podle situace radovat nebo i plakat.

V Praze 1. ledna 2026

Lubomír Ondráček